

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка «червень — 2017»

ВІТАЄМО!

Сьогодні особливий день: завершився ще один рік нашої спільної наполегливої праці задля навчання та виховання підростаючого покоління — майбутнього Української держави! Упевнений, що кожен із вас, шановні випускники, отримав ті знання, на які розраховував, що час, який ви провели в Кременчуцькому педагогічному коледжі імені А.С.Макаренка, був корисним.

Цей день важливий для всієї освітянської громади коледжу. Для студентів — це нова валіза знань за плечима, для викладачів — гордість за виховання майбутньої зміни, для батьків — мить, коли їхні діти стають дорослішими на рік.

Попереду у випускників — пора змужніння. Для когось — це початок нового навчання, здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр», для когось — світанок трудового життя. Бажаю вам здійснення всіх мрій і задумів, світлих, сонячних життєвих доріг, щасливої долі та Господнього благословення!

Хочу сказати спасибі батькам, які спонукали своїх дітей до науки, і викладачам, котрі ділилися своїми знаннями. Також дякую випускникам коледжу за наполегливість і старанність у навчанні. Пам'ятайте: ви потрібні Полтавщині, ви потрібні Україні. Майбутнє нашої держави — це ви!

Щастя всім, мирного неба, міцного здоров'я та успіхів!

Директор коледжу
І.В. Гальченко

Вітальне слово

Так уже влаштовано життя, що гарний час завжди минає швидко. Ось так миттєво пролетіли і студентські роки — найкраща пора в житті кожного. Бажаю всім вам, випускникам рідного педагогічного коледжу, щоб доля дарувала плідні ідеї для професійного зростання та успішний старт. Щоб

Любі випускники! Ніщо не триває вічно, ось і роки навчання в нашому коледжі збігли. Вони пролетіли непомітно і для вас, і для ваших викладачів. Позаду залишилися роки студентського життя — веселі, щасливі, наповнені радістю відкриттів і незабутніх зустрічей. Що може бути кращим цієї молоді пори? Вона подарувала вам вірних друзів, вона наділила вас зухвалими мріями й зміцнила вірою в себе. Час студентства поза-

Мої дорогі студенти! Невблаганний час наближає нас до дня випуску. Ми всі трохи втомилися, але тим гостріше переживається кожен день, кожна зустріч, кожна розмова. Ще є час, щоб подивитися в очі своїм викладачам, подякувати за терпіння й досвід, потиснути руки друзям, згадати найкраще і вибачитися, якщо щось у наших стосунках було не так.

109 молодих, енергійних, творчих, невгамовних і цілеспрямованих спеціалістів піднімаються на першу сходинку вищої освіти, фахового становлення, переступають поріг самостійного життя. Яким воно буде? Можливо, схожим на наші групи: нестримне й бентежне — як група У-41, незворушне й різнобарвне — як група У-42, елегантне й непередбачуване — як група У-43, доброзичливе й товариське — як група У-44 чи стримане й упевнене у

у вас завжди вистачало сміливості для дерзновенних ідей і ніколи не пересохло джерело терпіння, працелюбності та насаги на торування шляху до їх утілення. Щоб завжди ви раділи за успіхи інших, а ваші — надихали тих, хто вас оточує. І якщо ви відчуєте, що бракує знань, то пам'ятайте, що є мудрі наставники, які допоможуть у скрутну хвилиною порадою. Бажаємо, щоб будь-які творчі та професійні починання закінчувалися незмінним успіхом і тріумфом! У добру путь!

В.В.Бондаренко

ду, а в ньому конспекти, іспити, безсонні ночі. Попереду — пора професійних здобутків і самовдосконалення, період самостійного, дорослого життя. Бажаю вам здійснення ваших прагнень і планів, зичу успіхів і високих досягнень. Але пам'ятайте, що все життя людини, до його останньої години — це суцільне навчання.

Молоді, сильні, здорові, перспективні, здатні втілити мрії в реальність, ви і є наше майбутнє. Хай щастить!

О.Б.Бровата

собі — як група У-61?

Я переконана, що життя віддячить кожному й допоможе знайти своє місце в бурхливому сьогоденні. Ми ще зустрінемося не раз, але це будуть уже інші зустрічі, інші стосунки, інший ступінь освіти та відповідальності. А сьогодні насолоджуйтесь енергією, красою та безтурботністю вашого останнього літа дитинства.

Зростаєте! Випробовуйте себе! Прагніть! Не зупиняйтеся — і все вийде! Ми у вас віримо!

З любов'ю — Ю.І. Ступак

Дорогі мої, кращі випускники 2017 року, студенти групи У-41, мої донечки: дві Анни, дві Альони, Аліна, Анжела, Валерія, Дар'я, Діана, Ірина, Катерина, Марина, дві Марії, Мирослава, Олександра, дві Ольги — та ріднесенькі синочки — РОМАНОВ (Костянтин) РОМАН (Недоступ) РОМАНОВИЧ (Євгеній Руденко)!

Найкращі роки — студентські. Скільки разів доводилося чути цю фразу від ваших батьків, учителів чи старших? «Чимало», — скажете. А скільки разів вам доводилося сумніватись у цій істині? Мабуть, у кілька разів більше. Адже сидючи за конспектами, рефератами або складаючи черговий важкий екзамен, ви, студенти, почували себе не так уже й прекрасно. Як не дивно, але зрозуміти, що роки навчання в коледжі найяскравіші в житті, ми здатні тільки в зрілості. І не тому, що студентство — це час молодості, безтурботності і свободи від батьківського контролю. Ні, насамперед, це період становлення вас як людини, коли формується своя думка й обирається шлях. Сподіваюся, що в цей час ви відчували мою материнську турботу, підтримку, радість і гордість за ваші успіхи, біль і розчарування, коли були невдачі. Сьогодні я говорю вам ДО ПОБАЧЕННЯ. Адже, на жаль, щоденних наших зустрічей уже не буде.

Бажаю всім вам, мої любі діти, щоб доля дарувала плідні ідеї і виклики суспільно важливих справ. Щоб у вас завжди вистачало сміливості дерзати. Щоб вистачало терпіння та працелюбності на їх утілення. Щоб завжди ви раділи досягненням інших, і були задоволені власни-

ми. Хай особисте життя буде щасливим і повноцінним. Пам'ятайте: ви один раз уже отримали освіту, а все інше необхідно зробити самим. Не забувайте своїх батьків — завжди підтримуйте їх та оберігайте спокій. Візьміть у далеку життєву дорогу настанови мудрої притчі.

Колись один чоловік попросив у Бога поради, як досягти успіху, і Господь порадив

йому штовхати величезного каменя. Чоловік котив його день, другий, місяць, два, три. Але нічого не відбувалося, камінь не зрушився ні на один сантиметр. Чоловік зневірився й припинив штовхати.

Цієї ночі

йому наснився сон, і Голос Небесний запитав його:

— Чому ти перестав штовхати?

— Нічого не сталося, камінь не зрушився, — відповів чоловік.

— Нічого не сталося? Подивися на себе! Поглянь, яким ти став наполегливим і цілеспрямованим. Подивися, наскільки сильними стали твої м'язи. Ти вже не та людина, якою був, коли почав штовхати цей камінь. Крім того, Я не говорив тобі зрушити цей камінь, а сказав штовхати його. Я сам зрушу камінь, коли прийде час.

Любі мої випускники! Продовжуйте штовхати ваш камінь. Він зрушиться в потрібний момент, в ідеальний час, коли ви найменше цього очікуєте. А чудові речі вже відбуваються з вами, навіть якщо ви їх ще не помічаєте. «Усе, що може рука твоя, те й роби!»

Завжди чекаю на вас, ваш телефонний дзвінок, смс. ХАЙ ВАМ ЩАСТИТЬ!

Ваша мама Іринка

Задуматися лишень, як швидко плине час. Здавалося, зовсім недавно ми переступили поріг Кременчуцького педагогічного коледжу імені А. С. Макаренка такими розгубленими, з цікавістю та запалом в очах, не схожими ні на кого і водночас такими подібними до всіх першокурсників. Тоді ми ще зовсім не знали, що на нас чекає, але була непоборна жага навчатися і відкривати для себе багато нового і незвіданого.

Наше життя цілком змінилося ще на першому році навчання. Змінювалася вимова, зовнішність, ми ставали більш ерудованими та обізнаними, а попереду було ще багато непідкорених вершин. І ось минуло чотири роки, очікуваних і водночас таких швидкоплинних! За цей час можна згадати безліч усього: недоспані ночі, страх перед деякими парами, очікування кінця сесії, веселі та цікаві заходи, насичені пари, першу двійку, перший успіх, драйвові та незабутні табірні збори — 2016. А головне, ніколи не забудеться неймовірна та багата на досвід практика! Адже саме вона дала кожному з нас зрозуміти, чи не даремно ми обрали професію вчителя! За чотири роки були і сльози, і розпач, і біль, і розлука. Але були і веселощі, і сміх, незрівняна радість, безмежне щастя, міцна дружба, справжнє кохання! І за це ми дякуємо вам, наші любі викладачі! Саме ви не шкодували для нас ні часу, ні нервів, ні сил. Ви не просто відкривали серця для нас, але й вкладали частинку своєї душі.

Наші досягнення — ваші заслуги! Та це й не дивно, бо в нашій маленькій педагогічній родині лише найкращі, високоосвічені вчителі.

Щире «дякую» ми говоримо нашим класним мамам. Ми унікальна група, і нам дуже пощастило, тому що у всіх була одна класна мама, а в нас — одразу дві. Олено Володимирівно, ми дякуємо, що взяли нас такими маленькими, зляканими й разом із нами зробили перші кроки в навчанні, Ви піклувалися про нас і ніколи не забували.

Маріє Петрівно, ми дякуємо Вам за прекрасні моменти і щирі турботи. Просимо вибачення за недоспані ночі, за зіпсований настрій, за наш непослух. Ми знаємо, що, незважаючи ні на що, Ви нас любите й завжди чекаєте. Наші класні мами, нам відомо, що кожна наша провина — це ще одна ваша сива волосина. Та попри все, знайте: ми вас дуже любимо, ви найкращі!

Ми пишаємося тим, що закінчили саме Кременчуцький педагогічний коледж імені А. С. Макаренка. Що разом із нами він став коледжем та першим отримав право видавати диплом

бакалавра. Тут працюють мудрі викладачі та навчаються обдаровані студенти.

Ми обіцяємо, що ніколи не зганьбимо звання випускника Кременчуцького педагогічного коледжу імені А. С. Макаренка та будемо прославляти рідний заклад у всьому світі. Дякуємо за незабутні, чарівні чотири роки навчання!

З частинкою душі для улюбленого коледжу — група У-42

У кожної людини є будинок — не просто житло з дахом над головою, а місце, де його люблять і чекають, розуміють і сприймають таким, який він є, де тепло й затишно. Починаючи з першого кур-

су, ви будували наш дім, де всі будуть жити, як у казці, щасливо, у любові та злагоді. Кожний із вас поклав свою цеглинку у зведення нашого дому. За цей період ви встигли подружитися, звикнути один до одного. І ось на четвертому курсі ви вимайстрували наш будинок із матеріалу з особливими властивостями: добротою, розумінням, взаємодопомогою, терпінням, тактом, гумором...

Кожен із вас доклав чимало зусиль: фундаментом були ваше жагуче бажання отримати знання та цілеспрямованість у здобутті професії, цеглинки розуму, ерудованості, професійної майстерності додали Андрієнко Олена та Новоселецька Яна, організованості та талановитості — Горобець Лілія та Берестова Таїсія,

щирості, відвертості та доброти — Дегтяр Ангеліна, Богаєвська Юлія й Мاستюх Лідія, творчості та чуйності — Ісаєва Ольга, Сидоренко Віра й Канєвська Ольга, від-

повідальності та наполегливості — Марченко Юлія й Тимошенко Анастасія. Віконечка світла, радості та оптимізму подарували Добровляніна Марія, Карнаух Ілона та Седая Тетяна. Справді надійною опорою стали наші хлопці Погорілець Руслан та Архіпов Віктор. Атмосферу затишку та по-справжньому сімейної теплоти створили

Кохно Ірина та Семцова Альона. А щоб наш будинок був овіяний турботою та чистотою, завжди піклувалися Сокурєнко Вікторія й Таращенко Дарина.

Ви — дружна група, у якій 21 студент. А дружний колектив, коли 21 «я» зливаються в одне «ми», як струмочки утворюють одну річку. Кожен із вас — це унікальна, неповторна особистість, одна-єдина у своєму роді. Тому завжди намагайтеся дбайливо, з любов'ю і повагою ставитися до себе й оточення, приймати інших такими, які є. Цінуйте в людях справжні життєві цінності: добро, відданість, щирість, віру, дружбу. Будьте самостійними! Ідіть своїм шляхом, не піддавайтесь чужому впливу — і доля вас не омине.

О.В.Котлярова

Моїм любим

У нашому житті люди зустрічаються не випадково. Завжди є певний спонукальний фактор, який підштовхує одних до інших. Письменник Емері Аллен писав: «Деякі люди приходять у ваше життя, щоб показати, що правильно, а що неправильно,

знала сама, а ви зі мною — своїми знаннями, адже кожен із вас знає багато чого цікавого і в майбутньому зможе передати до свід своїм учням. Ми взаємно впливали один на одного, і, певно, створили себе такими, якими є зараз. Ви ділилися зі мною

ли своїм співом. Карина і Влада здолали свій страх виступу на сцені. Альбіна старанно готувалася до занять, навчалася на відмінно. Валя запам'яталася прагненням дій, участю у конкурсах краси, а Марина — волонтерською діяльністю. Надя й Альона відповідально виконували всі покладені на них завдання. Настя демонструвала високий рівень організованості, Яна — артистичні здібності. Саша й Наташа — скромність і порядність, характерні риси цих студенток. Таня дуже таємнича. І один юнак — Валерій — постійно проявляв чоловічі чесноти, на якого можна було поклатися в складних ситуаціях. Для всіх вас гаслом стали вислови: «починаємо з себе», «не пищати», «рахуємо до 10 й назад» тощо.

Пам'ятайте: три речі ніколи не повертаються назад – Час, Слова й Можливості. Не марнуйте часу, добирайте слова і не втрачайте можливості!

Минуле — це потяг, але він уже пішов; майбутнє — це мрія, яка поки що не здійснилася; теперішнє — це подарунок, який посилає нам доля. Бажаю вам, мої найкращі студенти групи У-44, жити теперішнім із надією на майбутнє і використовувати досвід минулого.

**З любов'ю —
Людмила Павлівна**

показати, ким ви можете бути, навчити вас любити себе, змусити вас почувати себе краще, або просто бути тим, кому ви можете сповідатися. Не кожен залишиться назавжди, а ми маємо продовжувати йти й бути вдячними їм за те, що вони нам дали».

Мабуть, не випадково прийшли у 2013 році до Кременчуцького педагогічного училища мої любі й рідні для мене студенти тоді ще групи У-14, а зараз уже випускники У-44. Пригадую найяскравіші моменти нашого спільного життя й розумію, що кожен із вас був невідповідно у моїй долі. Я ділилася з вами всім тим, що

своїми думками, секретами, тривогами, мріями, а я, як уміла, намагалася вам допомогти.

22 красуні і один надійний, справжній чоловік — усі залишили своє місце в моєму серці й запам'яталися певними рисами. Мої молоді матусі Каріна, Каріна, Марина, Люда, Таня поєднували успішно виховання синів (Назарчика, Артема й Жені) та донечок (Даринки й Улянки) з навчанням у коледжі. Ліна й Марина завжди сумлінно відвідували заняття і не пропускали пар. Наташа ретельно готувалася до відкритих уроків та виховних годин. Діана й Таня вража-

*Летять роки, і непомітно
дорослими вже стали ви.
Навколо літо пишно квітне,
В дорослість час уже іти.
Крокуйте твердо і сміливо,
На вас в садках чекаю дітлахи.
Несіть їм щастя і, можливо, диво,
Ви вже цьому навчилися —
тож, щастя!*

Лунає перший дзвоник. Усюди усмішки, квіти, радість та приємне хвилювання. І вперше я на святі разом зі своєю групою. Роздивляючись із цікавістю такі різні, ще невпевнені, але привітні. Як ми пройдемо довгий шлях?

Цей час промайнув швидко — і мої дівчата подорослішали, навчилися та навіть встигли працевлаштуватися за фахом і попрацювати в садочку.

Не скажу, що ці роки прийшли легко. Вистачало різних негараздів, проблем. Але кажуть, чим важче з дитиною, тим більше її любиш. Також погане швидко забувається й залишаються лише приємні теплі спогади.

Мої дівчатка! Ви — мій дебют класного керівника. Хочу подякувати за розуміння та підтримку.

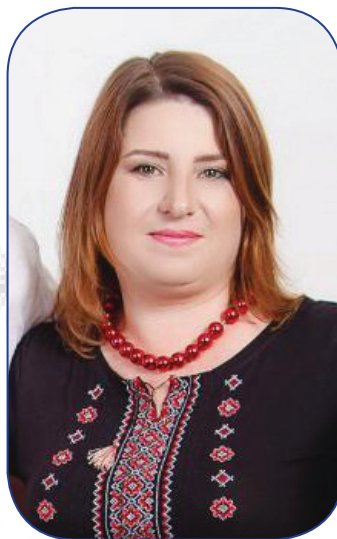
І насправді сказати спасибі за всі неприємності, за досвід, який ви мені подарували. Здається, ми вчилися разом розуміти одне одного, долати труднощі.

Що б не трапилося, упевнено крокуйте до чітко поставленої мети — і тоді у вас обов'язково все вийде! Поважайте свою країну, зберігайте її традиції й працюйте їй на славу. Адже ви, мої дорогі, такі юні та безтурботні, такі молоді й сильні, такі перспективні! Ви і тільки ви є нашою надією, майбутньою опорою. Ви – наше сьогоднішнє і наше майбутнє, тож не

бійтеся втілювати ваші бажання, усі, навіть найсміливіші, мрії у відчутну реальність!

Не забувайте наш рідний коледж та всіх, хто вас навчав, виховував, вкладав душу та дарував серце.

**М.М.Навроцька,
класний керівник
B-41**

Пишучи цю статтю, ми перейнялися питанням: «А що ж відбулося за ці два роки?» І почали згадувати всі ті яскраві моменти, що подарував нам педагогічний коледж. Це, звісно ж, усі види практики, які загартували нас і додали безцінного досвіду. І однозначно можемо сказати, що чи не феєричними були табірні збори, тому що цих емоцій ми не переживемо більше ніколи й ніде! Згадуються похід

майстерності та багато інших?.. Усі вони робили наші будні яскравішими та цікавішими. Звісно ж, згадуються пари з кожним із учителів, а також факультативи, які так розширили наші знання та змусили думати по-іншому. Усі ці коштовні знання ми пронесемо з собою все наступне життя, адже навіть якщо не станемо всі вчителями, всі майбутні батьки. Не просто тата й мами, а люди які

знатимуть і вмітимуть правильно виховати свою дитинку. Ми впевнені у правдивості сказаного Антоном Семеновичем Макаренком:

«Наші діти — це наша старість. Правильне виховання — це наша щаслива старість, погане вихован-

ня — це наше майбутнє горе, це наші сльози, це наша провина перед іншими людьми». Отож, щоб такого не допустити, ми будемо повною мірою використовувати всі ті знання, які отримали в стінах рідного коледжу.

Від щирого серця хочемо сказати кожному вчителю, носію світла й добра, який зростив нас гідними людьми та, можливо, чудовими батьками, величезне спасибі! Ми низько вклоняємося нашій матусі Наталії Анатоліївні. Наталіє Анатоліївно, Ви для нас стали дійсно рідною людиною, яка тільки допомагала нам і завжди підтримувала в усьому! Можливо, ми не завжди себе добре поводити й рідко казали теплі слова, але знайте, що ми всі Вас любимо, цінуємо й поважаємо. Дякуємо, що були з нами ці два роки!

Група У-61

Заочне відділення

Щороку літньої пори збільшується родина випускників відділення дошкільної освіти. З почуттям гордості можна сказати, що в цьому році найгуманнішу професію отримують 30 студентів групи 3-А відділення дошкільної освіти заочної форми навчання.

Ідуть роки за роками, спливають дні, але навіть кожна мить залишає приємні спогади про вчинки людей, які тебе оточують, про ставлення до своїх колег, про те, які вони і як легко з ними спілкуватись. Саме такі моменти надовго лишаться в моїй пам'яті про тих студентів, із якими мені доводилося тісно співпрацювати.

Протягом кількох років були добрими моїми помічниками Володимир Забодін, Юля Калашнюк, які сумлінно виконували свої обов'язки, захищаючи колективні інтереси. Саме завдяки старості групи Володі група згуртувалася, студенти швидше адаптувалися до нових освітніх умов, навчилися цінувати дружбу, довіру, з повагою ставитися один до одного. Внутрішня краса, доброзичливість, вміння не тільки вислухати, поспівчувати,

розрадити, але й допомогти в кожному окремому випадку дали змогу йому бути лідером в групі.

Я трішки жалкую за тим, що не зайдуть до мене із заліковими книжками в руках, заклопотана, але з веселою посмішкою на обличчі Руденко І., з навчальними карточками, обов'язкова у виконанні доручень Білобаба В., з навчальним журналом у руках, відповідальна Заболотня Т., з журналом із педагогічної практики, працелюбна Дудніченко С., із особистими питаннями, серйозні, ділові Ярмолін К., Заріцька О., Черненко М., Манукян К. та просто милі, чарівні 29 дівчат та один досвідчений чоловік. Конкурентноспроможна, професійна й працездатна зміна підготовлена для дошкільних навчальних закладів.

Усім випускникам я бажаю щасливої життєвої дороги, успіхів у досягненні мети! Пам'ятайте своїх викладачів, усіх тих, хто частинку серця віддав саме вам. Не забувайте своїх одногрупників, пронесіть вірність студентській дружбі через усе життя. Нехай досвід та знання, здобуті в стінах рідної альма-матер допоможуть вам досягти нових звершень.

Натхнення, терпіння, успіхів вам та підкорення нових вершин!

**Куратор групи 3 – А
Л. М. Носкіна**

Ф-41

Ось промайнули ці роки навчання в педагогічному коледжі. Перший рік був для вас випробувальним, як і для вашого першого класного керівника — Федоренка Ігоря Валерійовича.

Ми з вами три роки — роки становлення вас як студентів, як початківців -практикантів, як молодих спортсменів і майбутніх учителів фізичного виховання.

За ці роки ми здружилися, стали справжньою сім'єю, бо разом працювали, раділи, сумували, переживали поразки й перемоги, прагнули досягти певних результатів.

Я по-справжньому пишаюся тим, що в групі є достойні спортсмени, для яких улюблений вид спорту — це сходинка до вершин майстерності: боксер Агеєв А., легкоатлети Ворона О., Данищенко А., Іванов В.

Відповідальними й надійними моїми помічниками вважаю старосту групи

Данищенко Альону, також Солнишкіну Настю, Мацак Н., Нестерчук П., Тіщенко Т., Тукало Є., Лисого Д., Крикун П. Вони творчі, ініціативні, цілеспрямовані, організовані в роботі, готові завжди прийти на допомогу.

Хай не завжди ви вирізнялися дисципліною, високими успіхами в навчанні, а скільки було пропущених уроків?

Та незважаючи на це,

ви добрі й готові допомогти, якщо треба.

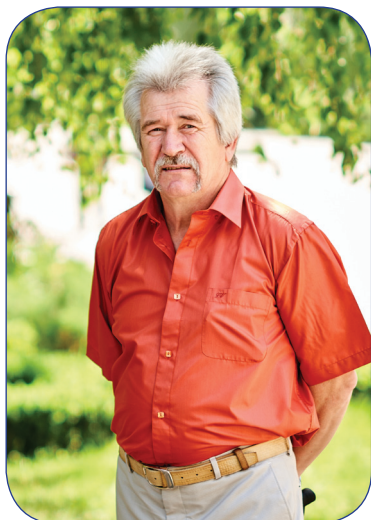
У нашому житті були моменти відчаю та розчарувань, іноді здавалося, що весь світ проти нас, але ми мужньо витримали випробування, закінчуючи педагогічний коледж.

У цей хвилюючий етап життя бажаю вам щастя, учіться цінувати кожен хвилину! Нехай доля не веде вас легкими стежками, а зробить життя яскравим, цікавим і неповторним, сповненим удачі, впевненості в майбутньому й собі, принесе задоволення й успіх в обраній професії.

Упевнений, що роки навчання залишаться у вашій пам'яті, бо це була така серйозна сходинка до дорослого життя!

Хай вам щастить! У добру путь!

М.В. Ступак,
класний керівник Ф-41

*Поріг так легко вам переступити —
Ви вирости, йдете у майбуття,
Але ніхто не знає долі, як прожити:
Не куштували самотійного життя...*

*Воно не мед і легко не дається,
Та й доленька мінлива всякий раз:
То злива враз, то сонечко сміється,
Але залежить в більшості від нас.
Не жди даремно манни ти із неба,
Її не буде, але не біда.*

*Самому у житті усе робити треба,
Бо під лежачий камінь не тече вода.
Щоб мати щось, то треба заробити,*

Трудитися щоденно, повсякчас.

*З веселкою в душі учися жити —
І буде щастя, буде все гаразд!*

Перший набір на базі 11 класів відділення фізичного виховання...

Усього пройшло два роки — і ось уже перший випуск.

На чолі групи Ф-61 — ватажок Христина Кузнецова, смілива й мужня, вихована та уважна, готова підставити своє дружнє плече будь-якої хвилини.

Представниці прекрасної статі в нас

класному керівнику, і подругам.

Завдяки сумлінності і відповідальності Тетяни Івасенко в залікових книжках, класному журналі й особових справах завжди зразковий порядок.

Танцюють, розважають і розвеселяють, придумують цікаві ігри, ще й, звичайно, квіточку подарують — це Кропивка Галина та Крутікова Олена.

А от Райда Анастасія, Ільницька Ганна та Замогильна Яна на чолі з капітаном Чорною Вікторією є справжніми майстрами баскетбольного м'яча.

Не відстають від дівчат і хлопці, віртуози футболу, Сташкевич Роман, Кисіль Віталій та Свистун Віктор.

Є в нашій групі завжди веселі й безтурботні Шаповаленко Владислав, Сафронюк Андрій та Базавлук Олександр, спокійні й урівноважені Жайворон Владислав і Данілов Богдан.

Серйозний у навчанні, уважний до учнів, талановитий організатор наш Медков Валентин.

Легкі та приємні у спілкуванні, розумні й завжди захоплені новим хобі Аверін Іван та Гончаренко Валентин.

Ось вони які — найкращі представники групи Ф-61 випуску 2017 року.

А.Є.Харахайчук,
класний керівник Ф-61

і розумні, і красиві, упевнені в собі й неспішливі, веселі й не дуже, рішучі та відкриті, іноді запальні та непосидючі, але всі вони — яскраві особистості. Скромні й порядні Сіренко Євгенія, Чіколовець Аня. Панамаренко Ірина та Лозбін Настя завжди готові допомогти і

В-61 & В-62

Творчі та завзяті

Ось і закінчився цей 2016-17 навчальний рік — випускний рік! Здавалося, що готуватися до занять та іспитів потрібно буде до старості, але ось уже більш важливими стають підготовка зустрічі із дітлахами в садочках...

Серед усієї цієї метушні зупиніться і згадайте, як два роки тому ви почули перший дзвінок у нашому коледжі!

Два роки ви, усі такі різні, разом раділи, сумували, придумували причини пропусків занять, вислуховували від викладачів моралі, списували і давали списати...

Студентські роки — це та пора, яка дарує

нам друзів, пам'ять про яких залишається на все життя! Це зараз вас, одноклассників, пов'язує загальна радість. А насправді це тільки мить, коли ви є один в одного...

Ці непрості два роки назавжди залишаться у вашій пам'яті захопли-

вою, наповненою подіями пригодою!

Усвідомте, що ви розлучаєтеся з необхідністю бачитися щоранку зі звичними, такими різними, але все-таки улюбленими одноклассниками. Запам'ятайте всіх викладачів, Олену Борисівну, бо вони більше ніколи не будуть повчати і ставити двійки...

І нехай сльози не здаються вам дивними, адже зараз ви одне ціле, що буде розриватися на багато дрібних частинок...

Бажаємо вам пронести через роки і відстані ту мрію, яка зародилася саме тут, у стінах рідної альма-матер! У добру путь!

**Н.О.Макарова
та Н.О.Носкіна**

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам №1957.

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua